

2. Raamattuluento: Nooasta Aabrahamiin

Tällä luennolla jatkamme ihmiskunnan matkaa vedenpaisumuskertomuksesta Raamatun kuvaamiin tapahtumiin aina Aabrahamiin asti.

Nooan pojista polveutui vedenpaisumuksen jälkeinen ihmiskukunta. ”Ja Nooan pojat, jotka lähtivät arkista, olivat Seem, Haam ja Jaafet. Ja Haam oli Kanaanin isä. Nämä kolme ovat Nooan pojat, ja heistä kaikki maan asukkaat polveutuvat.” (1. Moos. 9:18,19).

Babelin [Babylonin] torni

Lisääntyessään Ihmiset halusivat pysyä yhdessä ja he päättivät ylpeydessään rakentaa tornin, joka näkyisi kaikkialle maailmaan, jopa taivaaseen. Se ei ollut kuitenkaan mieleen Jumalalle. Seuraavassa on raamattulainaus siitä tapahtumasta:

”Koko maailma käytti samoja sanoja ja puhui yhtä kieltä. Kun ihmiset siirtyivät itään, he löysivät Sinearin maasta tasangon ja jäivät sinne asumaan. Ja he sanoivat toisilleen: ”Tehkäämme tiiliä ja polttakaamme ne koviksi.” He käyttivät savitiiltä rakennuskivenä ja asfalttipikeä muuraamiseen. He sanoivat: ”Rakentakaamme itsellemme kaupunki ja torni, joka ulottuu taivaaseen asti. Sillä tavoin saamme mainetta emmekä myöskään hajaannu yli koko maan.” Herra tuli katsomaan kaupunkia ja tornia, jota ihmiset rakensivat, ja sanoi: ”Siinä he nyt ovat, yksi kansa, jolla on yksi ja sama kieli. Tämä, mitä he ovat saaneet aikaan, on vasta alkua. Nyt he pystyvät tekemään mitä tahansa. Menkäämme sekoittamaan heidän kielensä, niin etteivät he ymmärrä toistensa puhetta.” Ja niin Herra hajotti heidät sieltä kaikkialle maailmaan, ja he lakkasivat rakentamasta kaupunkia. Kaupunki sai nimen Babylon sillä siellä Herra sekoitti ihmisten kielen ja sieltä hän hajotti heidät kaikkialle maailmaan.” (1. Moos. 11:1-9 RK92).

Nooan pojan, Seemin, jälkeläiset

Seuraamme seuraavassa Nooan pojan, Seemin, sukua. Hänestä polveutuvat seemiläiset kansat. Seemin suvun kautta voimme seurata myös Raamatun ilmoittamaa ajanlaskua.

”Tämä on kertomus Nooan poikien, **Seemin**, Haamin ja Jaafetin, suvusta. Heille syntyi poikia vedenpaisumuksen jälkeen” (1. Moos. 10:1).

”Seemin pojat olivat Eelam, Assur, **Arpaksad**, Luud ja Aram.” (1. Moos. 10:22).

Sukupolvet Seemistä eteenpäin jatkuvat näin:

(Adamista vedenpaisumuksen loppuun kului edellisen luennon mukaan vuosia		1657
Seemille syntyi Arbaksad 2 vuotta vedenpaisumuksen jälkeen.	2	1659
Hän oli silloin 100-vuotias		
Arbaksadille syntyi Selah 35 vuotiaana. Kaikkiaan hän eli 438v.	35	1694
Kun Selah oli 30 vuotias, syntyi Eber. Kaikkiaan hän eli 433v.	30	1724
Eberille syntyi Pelek 34-vuotiaana. Eber eli 464-vuotiaaksi.	34	1758
Pelekille syntyi Reu 30-vuotiaana. Pelek eli 239-vuotiaaksi.	30	1788
Reulle syntyi Serug 32-vuotiaana. Reu eli 239-vuotiaaksi.	32	1820
Serugille syntyy Nahor 30-vuotiaana. Serug eli 230-vuotiaaksi.	30	1850

Nahorille syntyy Terah 29-vuotiaana. Nahor eli 148-vuotiaaksi.	29	1879
Terahille syntyi Abram 70-vuotiaana (1. Moos. 11:10–26).	70	1949

Näin Adamista Abramin syntymään oli kulunut sukupolvet yhteen laskien 1949 vuotta.

Jumalan suunnitelma

Jumalan iankaikkinen pelastussuunnitelma ihmiskunnan hyväksi alkoi paljastua hänen kutsuessaan Abramin ja hänen vaimonsa Saarain Kaldean Uurista, Baabelista, jota kutsutaan myös Sinenarin maaksi. Heille Jumala ilmoitti suunnitelmansa ja antoi lupauksensa. Abram - myöhemmin Aabraham - oli oleva kaikkien niiden isä, jotka uskoivat ja saisivat uskon kautta Jumalalle kelpaavan vanhurskauden. Seuraavassa on pidempi raamattulainaus Abramin lähdöstä kotoaan kohti Jumalan lupamaa maata.

”Ja tämä on kertomus Terahin suvusta. Terahille syntyivät Abram, Naahor ja Haaran. Ja Haaranille syntyi Loot. Ja Haaran kuoli ennen isäänsä Terahia synnyinmaassansa, Kaldean Uurissa. Ja Abram ja Naahor ottivat itsellensä vaimot; Abramin vaimon nimi oli Saarai, ja Naahorin vaimon nimi oli Milka, Haaranin tytär; Haaran oli Milkan ja Jiskan isä. Mutta Saarai oli hedelmätön, hänellä ei ollut lasta. Ja Terah otti poikansa Abramin ja poikansa pojan Lootin, Haaranin pojan, ja miniänsä Saarain, poikansa Abramin vaimon, ja he lähtivät heidän kanssaan Kaldean Uurista mennäksensä Kanaanin maahan, ja he saapuivat Harraniin asti ja asuivat siellä. Ja Terahin ikä oli kaksisataa viisi vuotta; sitten Terah kuoli Harranissa. Ja Herra sanoi Abramille: ”Lähde maastasi, suvustasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan. Niin minä teen sinusta suuren kansan, siunaan sinut ja teen sinun nimesi suureksi, ja sinä olet tuleva siunaukseksi. Ja minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat, ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä.” Niin Abram lähti, niinkuin Herra oli hänelle puhunut, ja Loot meni hänen kanssansa. Abram oli Harranista lähtiessään seitsemänkymmenen viiden vuoden vanha. Ja Abram otti vaimonsa Saarain ja veljensä pojan Lootin sekä kaiken omaisuuden, jonka he olivat koonneet, ja ne palvelijat, jotka he olivat hankkineet Harranissa, ja he lähtivät menemään Kanaanin maahan. Ja he tulivat Kanaanin maahan. Ja Abram kulki maan läpi aina Sikemin paikkakunnalle, Mooren tammelle asti. Ja siihen aikaan kanaanilaiset asuivat siinä maassa. Silloin Herra ilmestyi Abramille ja sanoi: ”Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan.” Niin hän rakensi sinne alttarin Herralle, joka oli hänelle ilmestynyt.” (1. Moos. 11:27–32; 12:1-7).

Abramin lähtee kotoaan ja tulee luvattuun maahan

Kertaamme vielä: Abram lähti Harranista kohti Kanaanin maata 75-vuotiaana kirjoitusten mukaan. *”Niin Abram lähti, niinkuin Herra oli hänelle puhunut, ja Loot meni hänen kanssansa. Abram oli Harranista lähtiessään seitsemänkymmenen viiden vuoden vanha.”* (1. Moos. 12:4).

Jonkin aikaa maassa asuttuaan sinne tuli nälänhätä. Abram päätti mennä Egyptiin asuakseen siellä jonkin aikaa (1. Moos. 12:10).

Kun he lähestyivät Egyptiä, Abramille tuli suuri huoli vaimostaan - tällaista huolta on ollut myöhemminkin miehillä, joilla on kovin kaunis vaimo. Abram sanoi vaimolleen Saaraille: *”Kun egyptiläiset saavat nähdä sinut, niin he sanovat: 'Hän on hänen vaimonsa', ja tappavat minut, mutta antavat sinun elää. Sano siis olevasi minun sisareni, että minun kävisi hyvin sinun tähtesi ja minä sinun takiasi saisin jäädä henkiin.”* (1. Moos. 12:11–13).

Tästä Abramin ”sotajuonesta” tuli paljon harmia. Egyptiläiset näkivät Saarain kauneuden ja Faaraon ruhtinaat veivät he hänet hoviin. Faarao kohteli Abramia hyvin ja antoi hänelle paljon omaisuutta. Mutta Faaraon hovissa alkoivat monenlaiset vitsaukset ja Faarao sanoi Abramille: *”Miksi sanoit: 'Hän on minun sisareni', niin että minä otin hänet vaimokseni? Katso, tässä on vaimosi, ota hänet ja mene.”* (1. Moos. 12:19).

Hyvääkin tästä retkestä seurasi: *”Abram oli hyvin rikas: hänellä oli karjaa, hopeata ja kultaa.”* (1. Moos. 12:20:2).

Abramin Egyptissä käynti on esikuva siitä israelilaisten olosta Egyptissä, joka tapahtui yli kaksisataa vuotta myöhemmin. Heidätkin suorastaan ajettiin pois sieltä vitsausten vuoksi. Toinenkin samankaltainen tapahtuma oli Aabrahamin elämässä, Kun Saara joutui samalla tavoin toiselle miehelle (1. Moos. 20:2–18).

Tästä katsotaan muutamien raamatuntutkijoiden (myös Luther) käsityksen mukaan alkaneen ne 430 vuotta, jotka israelilaiset, juutalaiset, heprealaiset - kuinka heitä sitten nimitettäneenkään - olivat Egyptissä. Tähän kysymykseen palaamme myöhemmin uudelleen.

Mutta myös Lootilla oli paljon karjaa ja kaikkea muuta omaisuutta. Niinpä Abramin ja Lootin paimenien välille syntyi riitaa laidunmaista. Niinpä Abram esitti Lootille, että Loot voisi valita toisen asuinalueen aivan miten vain tahtoi. Loot valitsikin alueekseen Jordanin rehevän laakson ja asettui teltoineen yhä lähemmäksi Sodomian kaupunkia.

”Mutta Sodomian kansa oli kovin paha ja syntistä Herran edessä”. (1. Moos. 13:5–13).

”Ja Herra sanoi Abramille, sen jälkeen kuin Loot oli hänestä eronnut: ”Nosta silmäsi ja katso siitä paikasta, missä olet, pohjoiseen, etelään, itään ja länteen. Sillä kaiken maan, jonka näet, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi ikuisiksi ajoiksi. Ja minä teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin maan tomun. Jos voidaan lukea maan tomu, niin voidaan lukea myöskin sinun jälkeläisesi. Nouse ja vaella maata pitkin ja poikin, sillä sinulle minä sen annan.” Ja Abram siirtyi siirtymistään teltoineen ja tuli ja asettui Mamren tammistoon, joka on Hebronin luona, ja rakensi sinne alttarin Herralle.” (1. Moos. 13:14–18).

Myöhemmin Abram erään pakolaisen kautta sai kuulla, että hänen veljen poikansa Loot oli joutunut vangiksi alueen kuninkaiden sodissa. Silloin Abram kokosi parhaan väkensä ja voitti kuninkaat ja vapautti Lootin. Tämän tapahtuman yhteydessä tulemme tapaukseen, josta puhuimme jo edellisellä luennolla. Tapahtuma koskee Melkisedekiä, Saalemin kuningasta. Luemme siitä nytkin näin: *”Kun hän oli paluumatkalla, voitettuaan Kedorlaomerin ja ne kuninkaat, jotka olivat tämän kanssa, meni Sodomian kuningas häntä vastaan Saaven laaksoon, jota sanotaan ”Kuninkaan laaksoksi.” Ja Melkisedek, Saalemin kuningas, toi leipää ja viiniä; hän oli Jumalan, Korkeimman, pappi. Ja hän siunasi hänet sanoen: ”Siunatkoon Abramia Jumala, Korkein, taivaan ja maan luoja. Ja kiitetty olkoon Jumala, Korkein, joka antoi vihollisesi sinun käsiisi.” Ja Abram antoi hänelle kymmenykset kaikesta.”* (1. Moos.14:17–20).

Jumala tekee liiton Abramin kanssa

Muutamia tekstilainauksia tästä liitosta: *” Näiden tapausten jälkeen tuli Abramille näyssä tämä Herran sana: ”Älä pelkää, Abram. Minä olen sinun kilpesi, ja sinun palkkasi on oleva hyvin suuri.” ...Ja Herra vei hänet ulos ja sanoi: ”Katso taivaalle ja laske tähdet, jos kykenet ne laskemaan. Yhtä suuri on oleva sinun jälkeläistesi määrä.” Abram uskoi Herran lupaukseen, ja Herra katsoi hänet vanhurskaaksi. ...Herra sanoi hänelle: ”Sinun tulee tietää, että jälkeläisesi joutuvat elämään muukalaisina maassa, joka ei ole heidän omansa. Heistä tulee siellä orjia, ja heitä sorretaan neljäsataa vuotta. Mutta minä rankaisen myös sitä vierasta kansaa, jonka orjiksi he joutuvat, ja he pääsevät lähtemään sieltä suuri omaisuus mukanaan. Sinä itse saat kuitenkin mennä rauhassa isiesi luo ja pääset hautaan hyvän vanhuuden jälkeen. Sinun jälkeläisistäsi palaa tänne vasta neljäs sukupolvi, sillä amorilaisten syntien määrä ei vielä ole täyttynyt.”* ” (1. Moos. 15:1,5,613–16).

”Sinä päivänä Herra teki Abramin kanssa liiton ja lupasi hänelle: ”Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan Egyptin rajapurosta Eufraatin suureen virtaan saakka” (1. Moos. 15:18).

Haagar ja Ismael

Mutta Saarai ei ollut saanut lasta. Hänellä oli jo hätä. Hädissään hän keksi mielestään hyvän ratkaisun asiaan: *”Ja Saarai sanoi Abramille: ”Katso, Herra on sulkenut minut synnyttämästä; yhdy siis minun orjattareeni, ehkä minä saisin lapsia hänestä.” Ja Abram kuuli Saaraita.”* (1. Moos. 16: 2+).

Niinpä tietenkin! Tässä kohden Abram oli tahdoton. Kovin usein mies uskookin vaimoaan ja se on joskus hyvä asia. Mutta tässä se johti jopa ihmiskunnanlaajuisiin ongelmiin - Haagar tuli ras-

kaaksi. Ja kun hän oli aikansa nainen, hän alkoi tietenkin halveksia emäntäänsä. Tästä Saarai niin sanotusti ”poltti päreensä” ja hermostui pahanpäiväisesti. ”Silloin Saarai sanoi Abramille: ”Minun kärsimäni vääräys kohdatkoon sinua; minä annoin orjattareni sinun syliisi, mutta kun hän huomasi olevansa raskaana, tulin minä halvaksi hänen silmissään. Herra tuomitkoon meidän välillämme, minun ja sinun.” ” (1. Moos. 16: 5). Abram muistutti, että orjatar on täysin Saarain vallassa. Hän saisi tehdä orjattarelleen mitä tahtoi. Niinpä Saarai kuritti Haagaria ja Haagar pakeni erämaahan. Mutta Jumala kuuli siellä Haagaria. Seuraavassa on lainaus keskustelusta erämaassa. ”Ja Herran enkeli tapasi hänet vesilähteeltä erämaassa, sen lähteen luota, joka on Suurin tien varressa. Ja hän sanoi: ”Haagar, Saarain orjatar, mistä tulet ja mihin menet?” Hän vastasi: ”Olen paossa emäntääni Saaraita.” Ja Herran enkeli sanoi hänelle: ”Palaa emäntäsi tykö ja nöyryhänen kätensä alle.” Ja Herran enkeli sanoi hänelle: ”Minä teen sinun jälkeläistesi luvun niin suureksi, ettei heitä voida lukea heidän paljoutensa tähden.” Vielä Herran enkeli puhui hänelle: ”Katso, sinä olet raskaana ja synnyttät pojan ja kutsut hänet Ismaeliksi, sillä Herra on kuullut sinun hätäsi. Hänestä tulee mies kuin villiaasi: hänen kätensä on kaikkia vastaan, ja kaikkien käsi on häntä vastaan, ja hän on kaikkien veljiensä niskassa.” Ja Haagar nimitti Herraa, joka oli häntä puhutellut, nimellä: ”Sinä olet ilmestyksen Jumala.” Sillä hän sanoi: ”Olenko minä tässä vilaukselta saanut nähdä hänet, joka minut näkee?” ” (1. Moos. 16: 7-13).

”Ja Haagar synnytti Abramille pojan, ja Abram antoi pojallensa, jonka Haagar oli hänelle synnyttänyt, nimen Ismael. Ja Abram oli kahdeksankymmenen kuuden vuoden vanha, kun Haagar synnytti hänelle Ismaelin.” (1. Moos. 16: 15,16). Hänestä polveutuvat monet arabikansat.

Liitto ja liiton merkki

Jumala vahvisti sitten liittonsa Abramian kanssa.

”Kun Abram oli yhdeksänkymmenen yhdeksän vuoden ikäinen, Herra ilmestyi hänelle ja sanoi: Minä olen Jumala, Kaikkivaltias. Vaella koko sydämestäsi minun tahtoni mukaisesti, niin minä otan sinut liittoon kanssani ja teen suureksi sinun jälkeläistesi määrän.” Abram heittäytyi kasvoilleen, ja Jumala sanoi hänelle: ”Tällainen on liitto, johon minä sinut otan. Sinusta on tuleva monien kansojen kantaisä. Älköön siis nimesi enää olko Abram, vaan olkoon se Abraham, koska minä teen sinusta kansojen paljouden isän.” ...Ja tämä on minun liittoni sinun ja sinun jälkeläistesi kanssa; pitääkää se: ympärileikatkaa jokainen miehenpuoli keskuudessanne. Ympärileikatkaa esinahkanne liha, ja se olkoon liiton merkki meidän välillämme, minun ja teidän.” ...Ja Jumala sanoi Aabrahamille: ”Älä kutsu vaimoasi Saaraita enää Saaraiksi, vaan Saara olkoon hänen nimensä.

Ja minä siunaan häntä ja annan hänestäkin sinulle pojan; niin, minä siunaan häntä, ja hänestä tulee kansakuntia, polveutuu kansojen kuninkaita.” Aabraham lankesi kasvoilleensa ja naurahti, sillä hän ajatteli sydämessään: ”Voiko satavuotiaalle syntyä poika, ja voiko Saara, joka on yhdeksänkymmenen vuoden vanha, vielä synnyttää?” Ja Aabraham sanoi Jumalalle: ”Kunpa edes Ismael säisi elää sinun edessäsi!” Niin Jumala sanoi: ”Totisesti, sinun vaimosi Saara synnyttää sinulle pojan, ja sinun on pantava hänen nimekseen Iisak, ja minä teen liittoni hänen kanssaan iankaikkiseksi liitoksi hänen jälkeläisillensä. Mutta myös Ismaelista minä olen kuullut sinun rukouksesi; katso, minä siunaan häntä ja teen hänet hedelmälliseksi ja annan hänen lisääntyä ylen runsaasti. Hänestä on polveutuva kaksitoista ruhtinasta, ja minä teen hänestä suuren kansan. Mutta liittoni minä teen Iisakin kanssa, jonka Saara sinulle synnyttää tähän aikaan tulevana vuonna.” ” (1. Moos. 17:1–5,10,11,15,17-21).

Psalmikirjoittaja puhuu myöhemmin tästä liitosta näin: ”Hän muistaa liittonsa iankaikkisesti, säätämänsä sanan hamaan tuhansiin polviin, liittonsa, jonka hän teki Aabrahamin kanssa, ja Iisakille vannomansa valan. Hän vahvisti sen käskyksi Jaakobille, Israelille iankaikkiseksi liitoksi. Hän sanoi: ”Sinulle minä annan Kanaanin maan, se olkoon teidän perintöosanne.” ” (Ps. 105:8–11).

”Aabraham oli yhdeksänkymmenen yhdeksän vuoden vanha, kun hänen esinahkansa liha ympärileikattiin.” (1. Moos.17:24).

Herra tuli Abrahamin luokse sitten Mamren tammistossa kolmen miehen muodossa ja ilmoitti: ”Minä palaan luoksesi tulevana vuonna tähän aikaan, ja katso, vaimollasi Saarella on silloin oleva poika.” (1. Moos.18:10).

Tämä ilmoitus oli vuorostaan liika mahdoton asia Saarella ja niinpä hän nauroi salaa. ”Sentähden Saara naurahti itseksensä ja ajatteli: ”Heräisikö minussa, näin kuihduttuani, vielä halu? Ja myös minun herrani on vanha.”. Mutta Herra sanoi Aabrahamille: ”Miksi Saara nauroi ajatellen: ’Synnyttäisinkö minä todella, minä, joka olen näin vanha?’ Onko mikään Herralle mahdotonta? Tähän aikaan minä palaan luoksesi tulevana vuonna, ja Saarella on silloin poika.””. ”Ja Saara kielsi sanoen: ”En minä nauranut”; sillä hän pelkäsi. Mutta hän sanoi: ”Ei ole niin; sinä nauroit.” (jakeet 12- 15).

Kun Abraham saatteli vieraitaan Sodomaan päin, he alkoivat puhua Aabrahamille murheestaan kahden kaupungin, Sodoman ja Gomorran tähden. ”Ja Herra sanoi: ”Salaisinko minä Aabrahamilta, mitä olen tekemä?” ...Niin Herra sanoi: ”Valitushuuto Sodoman ja Gomorran tähden on suuri, ja heidän syntinsä ovat ylen raskaat. Sentähden minä menen alas katsomaan, ovatko he todella tehneet kaiken sen, josta huuto on minun eteeni tullut, vai eivätkö; minä tahdon sen tietää.” (1. Moos. 18: 17,20).

Jumala ei salaa mitään profeetoiltaan. Luemme tästä profeetta Aamoksen kautta: ”Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoilleensa profeetoille.” (Aam. 3:7).

Sodoma

Sodoma oli kaupunki Jordanin lakeudella, Siddimin laaksossa. Sodoma oli pääkaupunkina kaupunkiliitossa, johon kuuluivat Gomorran, Adman, Seboimin ja Soarin kaupungit. Erotessaan Abrahamista Loot asettui asumaan sinne, vaikka paikka jo oli silloin synneistään kuuluisa.

Aabraham tiesi siis, että hänen veljenpoikansa perheineen asui yhä Sodomassa. Sen vuoksi hän alkoi rukoilla, että Jumala säästäisi tuhoon tuomitut kaupungit, koska siellä asui vanhurskaita ihmisiä. Aabraham kävi suorastaan kauppaa Jumalan kanssa. ”Ja Aabraham lähestyi häntä ja sanoi: ”Aiotko siis hukuttaa vanhurskaan yhdessä jumalattoman kanssa?” (1. Moos. 18:23).

Aabraham kysyi seuraavaksi: ”Entä jos kaupungissa on viisikymmentä vanhurskasta; aiotko hukuttaa heidät eikä säästä paikkaa siellä olevain viidenkymmenen vanhurskaan tähden?” (1. Moos. 18:23–33). Jumala lupasi säästää. Entä jos on neljäkymmentäviisi? Entä neljäkymmentä? Entäpä kolmekymmentä? Ehkä kaksikymmentä? Aabraham tinkasi lukua aina kymmeneen asti. ”Niiden kymmenen takia jätän sen hävittämättä.” Tämän sanottuaan Herra lähti pois, ja Abraham palasi kotiinsa”(33.jae).

Luemme seuraavassa pidemmän tekstin siitä, mitä Sodomassa tapahtui.

”Kun enkelit saapuivat illan suussa Sodomaan, oli Loot istumassa kaupunginportin aukiolla. Heidät nähdessään hän nousi, meni heitä vastaan, heittäytyi kasvoilleen maahan ja tervehti heitä sanoen: ”Tulkaa, herrani, minun matalaan majaan yöksi, niin voitte pestä matkan pölyt jaloistanne. Heti aamusta voitte sitten jatkaa matkaanne.” He vastasivat: ”Ei, me yövyimme ulkosalla.” Mutta Loot pyyteli heitä hartaasti, kunnes he lähtivät hänen mukaansa ja tulivat hänen kotiinsa. Hän valmisti heille runsaan aterian ja leipoi happamattomia leipiä, ja he söivät.

Ennen kuin he olivat asettuneet levolle, kokoontuivat talon eteen Sodoman asukkaat, kaupungin kaikki miehet, niin nuoret kuin vanhatkin. He huusivat Lootia ja sanoivat hänelle: ”Missä ovat ne miehet, jotka tulivat tänä iltana luoksesi? Tuo heidät tänne, me haluamme maata heidät!” Loot meni ulos heidän luokseen, mutta sulki oven perässään. Hän sanoi: ”Hyvät miehet, älkää sentään tehkö niin pahaa tekoa. Minulla on kaksi tytärtä, jotka ovat vielä neitsyitä. Minä tuon heidät teille, saatte tehdä heille mitä haluatte. Mutta näihin miehiin älkää koskeko, sillä he ovat hakeneet suoja minun kattoni alta.” He sanoivat: ”Pois tieltä! Tuo yksi on tullut muukalaisena tänne asumaan, ja hän pyrkii jo määräämään meitä. Nyt sinun käy vielä pahemmin kuin noiden miesten!” Ja he kävivät Lootin kimppuun ja ryhtyivät murtamaan ovea. Mutta miehet, jotka olivat talossa, ojensivat käntensä, vetivät Lootin sisälle ja sulkivat oven. Taloon pyrkivien miesten silmät he sokaisivat niin, ettei yksikään enää kyennyt löytämään ovea.” (1. Moos. 19:1–11).

Edellisestä näemme kuinka surkeaan tilaan Sodomian miesten moraali oli vajonnut. Heidän kieron menneyttä sukupuolielämäänsä on nimitetty myöhemmin sodomiaksi. Heidän tapoihinsa kuului samaa sukupuolta olevien ihmisten keskeinen sukupuolielämä ja eläimiin sekaantuminen.

Myöhemmin Ilmestyskirja nimittää Jerusalemiä hengelliseksi Sodomaksi näin. ”*Ja heidän ruumiinsa viruvat sen suuren kaupungin kadulla, jota hengellisesti puhuen kutsutaan Sodomaksi ja Egyptiksi ja jossa myös heidän Herransa ristiinnaulittiin*” (Ilm. 11:8).

Jumala oli päättänyt hävittää nuo kaksi kaupunkia: Sodomian ja Gomorran ja ilmeisesti muitakin tuohon kaupunkiliittoon kuuluvia kaupunkeja. Hän teki tuhotyönsä myös tulevien sukupolvien varoitukseksi.

Sodomalaisten sukupuolitavat olivat Mooseksen laissa jyrkästi kiellettyjä: ”*Jos joku makaa miehenpuolen kanssa, niinkuin naisen kanssa maataan, tekevät he molemmat kauhistuksen; heidät rangaistakoon kuolemalla, he ovat verivelan alaiset*” (3. Moos. 20:13).

Apostoli Paavali kirjoittaa puolestaan paljon myöhemmin: ”*Sentähden Jumala on heidät, heidän sydämensä himoissa, hyljännyt saastaisuuteen, häpäisemään itse omat ruumiinsa, nuo, jotka ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua enemmän kuin Luojaa, joka on ylistetty iankaikkisesti, amen. Sentähden Jumala on hyljännyt heidät häpeällisiin himoihin; sillä heidän naispuolensa ovat vaihtaneet luonnollisen yhteyden luonnonvastaiseen; samoin miespuoletkin, luopuen luonnollisesta yhteydestä naispuolen kanssa, ovat kiimoissaan syttyneet toisiinsa ja harjoittaneet, miespuolet miespuolten kanssa, riettautta ja villiintymisestään saaneet itseensä sen palkan, mikä saada piti. Ja niinkuin heille ei kelvannut pitää kiinni Jumalan tuntemisesta, niin Jumala hylkäsi heidät heidän kelvottoman mielensä valtaan, tekemään sopimattomia.*” (Room. 1:24–28).

Ne jotka eivät tottele Herran sanaa, lankeavat usein monenlaiseen siveettömyyteen ja saastaisuuteen. Mutta myös ne, jotka hyväksyvät tällaista, joutuvat tuomion alaisiksi. ”*Vaikka he tietävät Jumalan säätäneen, että ne, jotka käyttäytyvät tällä tavoin, ovat ansainneet kuoleman, he toimivat itse näin, vieläpä osoittavat hyväksymistään, kun muut tekevät samoin.*” (32. jae).

Tässä on muistettavaa myös aikamme kirkon johtajille.

Loot pelastuu Sodomasta

Enkelivieraat sanoivat Lootille: ”*Jos sinulla on täällä kaupungissa vielä joku, vävy tai poika tai tyttäriä tai joku muu läheinen, niin vie heidät täältä pois, sillä me hävitämme tämän paikan. Herra on saanut kuulla niin ankaran valituksen tätä kaupunkia vastaan, että hän on lähettänyt meidät hävittämään sen.*” (1. Moos. 19:12,13).

Loot lähti vastahakoisesti pois kaupungista, olihan siellä hänelle rakkaita ihmisiä, muun muassa Lootin tyttäret kihlannet miehet. Mutta miehet nauroivat Lootin hädälle. Enkelit saivat aamun sarastaessa viimein Lootin lähtemään pakoon vaimonsa ja tyttäriensä kanssa. Enkelit olivat vaatineet Lootia pakenemaan vuorille, mutta Loot sai taivuteltua vielä heidät hyväksymään paon läheiseen vaatimattomaan kaupunkiin. ”*Tästä on peräisin kaupungin nimi Soar.*”

Kertomus Sodomian tuhosta jatkuu näin: ”*Kun aurinko oli noussut vuorten yläpuolelle ja Loot oli tullut Soariin, Herra antoi sataa taivaasta tulta ja tulikiveä Sodomian ja Gomorran päälle. Hän tuhosi nämä kaupungit ja koko tasangon sekä kaupunkien kaikki asukkaat ja maan kasvitkin. Mutta Lootin vaimo katsoi taakseen ja muuttui suolapatsaaksi*” (1. Moos. 19:23–26). ”*Sitten Loot lähti Soarista ja asettui vuorille, ja hänen kaksi tyttärtään seurasivat hänen mukanaan. Hän pelkäsi asua Soarissa ja asettui siksi molempien tyttäriensä kanssa luolaan asumaan*” (1. Moos. 19:30).

Palaamme vielä Aabrahamin ja Saaran elämään, sillä ”*Herra piti huolen Saarasta, kuten oli sanonut, ja täytti antamansa lupauksen. Saara tuli raskaaksi ja synnytti Abrahamille hänen vanhoilla päivillään pojan. Se tapahtui juuri siihen aikaan, jonka Jumala oli ilmoittanut. Pojalleen, jonka Saara oli synnyttänyt, Abraham antoi nimeksi Iisak [suom. hän nauraa].*” (1. Moos. 21:2-4).

Aabraham oli sadan vuoden vanha, kun hänen poikansa Iisak syntyi hänelle” (1. Moos. 21: 5).

Adamista Abramin syntymään oli kulunut sukupolvet yhteen laskien		1949 vuotta
Abram lähti Harranista 75-vuotiaana	75	2024
Liitto Jumalan kanssa 99-vuotiaana (1. Moos.17:24). (99-75)	24	2048
Iisak syntyy. Abraham 100 -vuotias (1. Moos. 21:5).	1	2049

Näillä luennoilla emme lähde käsittelemään sitä tosiasiaa, että ihmisen ikä vedenpaisumuksen jälkeen lyheni vähitellen sellaiseksi kuin se nykyäänkin on, seitsemänkymmentä, kahdeksänkymmentä vuotta, vaikka monta teoriaa asiasta on.

”Meidän elinpäivämme ovat seitsemänkymmentä vuotta taikka enintään kahdeksänkymmentä vuotta; ja parhaimmillaankin ne ovat vaiva ja turhuus, sillä ne kiitävät ohitse, niinkuin me lentäisimme pois.” (Ps. 90:10).

Seuraavassa luennossa puhumme vielä Aabrahamista. Matka jatkuu sitten Iisakin elämänvaiheisiin perehtymällä ja ehkä pidemmälle.

Rukous